

„Hle, od této chvíle mne budou blahoslovit všechna pokolení.“ (Lk 1,48)

Proč je tomu tak? Maria svůj chvalozpěv odůvodňuje hned na počátku: „Neboť se mnou učinil veliké věci ten, který je mocný.“ Tou velikou věcí je, že Bůh shlédl na poníženost své služebnice, že nenechal její nepatrný život bez povšimnutí. Bůh si všímá všech, kteří nemají před lidmi tvář, kteří nejsou nikým uznáváni. To je velká Mariina zkušenost spásy. Neboť každý, na koho pohlíží Bůh – byť by byl nepatrný – je v jeho zorném poli, je vyvolený, je vážený. A to dosvědčuje Maria: náš Bůh není slepá modla, náš Bůh vidí – očima milujícího. Žádnému člověku nehleděl Bůh tak hluboko do očí jako Marii. Proto Maria má svou tvář a zároveň zrcadlí obličej Boha. V jejím pohledu se zjevuje cosi z tajemství Božích očí. V Mariině pohledu nám září do budoucna Boží věčnost. Proto chceme společně předstoupit před Mariiny oči. Přicházíme před Mariiny vidoucí oči při svatbě v Káni. Přicházíme před Mariiny hledající oči při pouti do Jeruzaléma a přicházíme před Mariiny plačící oči pod křížem.

Ve velikonoční noci je temným kostelem nesen paškál s voláním „Světlo Kristovo!“ Duch svatý zapálil Světlo ve světničce v Nazaretě v srdci Mariině. Ona svým jassem ukazuje ke světlu Kristovu, které přejeme sobě i svým zemřelým, když se modlíme: „Světlo věčné ať jim svítí.“

otec Josef

(podle Joachima Meisnera)

Dvanáct zlatých hvězd

1. května jsme se stali členy Evropské unie. Konečně? Bohužel? Na to si odpoví každý sám podle své nátury. I někteří naši „velcí politikové“ se v posledním období projevovali spíš jako „malí Čecháčci“ a strašili nás, že se v Unii „rozpustíme“, že ztratíme svou identitu. Dostal se mi v těchto dnech do rukou zajímavý přehled „staré“ patnáctky a deseti zemí nově přistupujících k EU [1]. Prošel jsem seznam a sledoval počet obyvatel v jednotlivých zemích. Překvapilo mě, že z 25 zemí EU je náš stát, co se týče počtu obyvatel, na desátém místě (10,3 mil. obyvatel). Před námi jsou Německo (82), Francie (60,4), Spojené království Velké Británie a Severního Irska (58,6), Itálie

(57,6), Španělsko (39,4), Polsko (38,6), Nizozemí (15,6), Portugalsko (10,8) a Řecko (10,5), těsně za námi následuje Maďarsko (10,2) a pak ostatní země. Kdyby se bývalo nerozpadlo Československo, byli bychom na sedmém místě! „Rozpuštění“ v EU se zřejmě neobává ani Lucembursko (429 200 obyvatel), dokonce ani Malta (400 000 obyvatel). Pro srovnání, Brno mělo k 1. 1. 2004 celkem 387 189 obyvatel. A tak se mi při této příležitosti vybavují slova básníka „. . . jen kdo tak zoufá sláb a malý jest. . .“. A když snad něco zaskřípe, bude to spíš problém náš, ne EU!

EU se rozrostla, její vlajka, dvanáct zlatých pěticípých hvězd uspořádaných v kruhu na azurově modrém poli, se však nijak nezmění. To pouze hvězdy na vlajce USA vyjadřují počet sjednocených států. Jak vznikla vlajka EU? V červenci 1951 vyzval Robert Schuman členy první Evropské komise, aby posoudili 12 předložených návrhů na vlajku Rady Evropy. Autorem vítězného návrhu byl poštovní úředník Evropské komise Arsène Heitz. Rada Evropy r. 1955 návrh přijala a doporučila, aby byl tento symbol používán i ostatními evropskými institucemi. V roce 1983 přijal vlajku Evropský parlament, v roce 1985 Evropské společenství, v roce 1986 všechny evropské instituce. Rovněž Evropská unie, která vznikla až v roce 1993, přijala tuto vlajku. Vlajka se stala i symbolem Evropy.

Kromě vlajky mají Evropa a evropské instituce také hymnu. Hymna vychází ze závěrečné věty Deváté symfonie Ludvíka van Beethovena (složil r. 1823). Touto větou je zhudebnění Ódy na radost Friedricha Schillera (napsal r. 1785). Aranžmá hymny provedl (pro sólo piáno, dechové nástroje a symfonický orchestr) světoznámý dirigent Herbert von Karajan. V roce 1972 přijala hymnu nejprve Rada Evropy a doporučila její užívání ostatním evropským institucím. Přijala ji pak rovněž Evropská unie. Hymna univerzálním hudebním jazykem beze slov vyjadřuje ideály svobody, míru a solidarity.

Vrátme se v závěru k symbolice dvanácti hvězd na vlajce Evropy. Arsène Heitz byl katolíkem a také pravidelným poutníkem do pařížské kaple Rue du Bac, kde se řádové sestře Cathérine Labouré r. 1830 zjevila Panna Maria s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy (srv. Zj 12,1). Medailku Panny Marie z Rue du Bac nosila i Bernadeta Soubirousová, které se dostalo zjevení v Lurdech. Proto Arsène Heitz navrhl na radu svých přátel právě dvanáct hvězd jako symbol pro vlajku. Nekřesťanští politikové viděli v čísle 12 symboly plnosti, 12 hodin, 12 měsíců v roce apod. Je zajímavé, že Rada Evropy přijala vlajku se symbolem dvanácti hvězd r. 1955 právě dne 8. prosince, tedy na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie. Modrá vlajka s dvanácti zlatými hvězdami poprvé slavnostně zavlála 13. 12. 1955.

Symbol dvanácti hvězd je zmíněn v novozákonní knize Zjevení sv. Jana (12,1-2): „Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. Byla v jiném stavu a křičela v bolestech a mukách před porodem.“ Exegeté vidí v této tajemné ženě církev, která i v nejtěžších dobách stále rodí nové Boží děti. Je „oděná sluncem“, toto vyjádření žalmu (Ž 104/103,2) naznačuje její duchovní krásu, rovněž přirovnání k měsíci (srv. Pís 6,10). „Dvanáct hvězd“ znamená všechny vyvolené (Boží lid ve Starém zákoně vyšel z dvanácti patriarchů, v Novém zákoně z dvanácti apoštolů). Už od pradávných dob vidí liturgie v tomto verši obraz Boží Matky Marie [2].

Novodobou bránou do metropole Evropské unie – belgického Bruselu – je místní letiště. Pro ty, kteří se na tomto místě zdrží o něco déle, je zde k dispozici nejen letištní kaplan, ale také celá řada modliteben křesťanských i nekřesťanských církví. V katolické kapli Notre Dame de l'Europe si jistě každý příchozí ihned povšimne sochy Panny Marie, na jejímž pozadí je modré pole s dvanácti zlatými hvězdami. Také socha Panny Marie v katedrále ve Štrasburku je korunována dvanácti hvězdami.

Zdeněk Winkler

Použitá literatura:

[1] Evropská unie je nyní větší. Zvláštní vydání listů NÖN/Neue BVZ (nezávislé týdeníky pro Dolní Rakousko a Burgenlandsko) pro sousední země, 1. 5. 2004, s. 4.

[2] Nový zákon. Česká liturgická komise, Praha 1989.

Dále byly použity informace z řady webových stránek.

Biblické postavy – Starý Zákon VII

Bileám (*Odkaz: Nu 22-24, Dt 23, Joz 24*)

Balák, král moábský, nechal Bileáma povolát, aby Izrael proklel. Bileám se svěřil Bohu, který mu poradil, aby odmítl. Bileám se ale nechal zlákat zlatem a stříbrem a šel. Cestu mu však zahradil anděl. Bileámův osel anděla uviděl, zato Bileám neviděl nic, proto poháněl svého osla kupředu. Když osel promluvil, Bileám anděla spatřil.

Nakonec Bileám Izraelitům požehnal, místo aby je proklel.

Rachab (*Odkaz: Joz 2,6, Mt 1, Žd 11, Jk 2*)

Rachab byla nevěstka z Jericha. Když chtěli Izraelité překročit řeku Jordán, poslal Jozue do Jericha dva zvědy. Když se král dozvěděl, že ve městě jsou

zvědové, nařídil Rachabě, aby je k němu přivedla. Ta jim ale místo toho pomohla uprchnout z okna v hradební zdi.

Později, když se jerišské hradby zřítily, Rachabin dům byl jediný, který zůstal stát a Rachab byla za svou pomoc pochválena.

Sisara (*Odkaz: Sd 4,5, 1S 12, Ž 83*)

Sisara byl velitel vojska kenaanského krále, který bojoval proti Izraeli. Jeho armáda měla k dispozici devět set železných vozů, ale v den bitvy přešlo a vozy uvízly v blátě. Sisaru zavraždila Jáel.

Jabín a Jáel (*Odkaz: Sd 4*)

Jabín panoval v Chasóru v kenaanské zemi. Když Izraelité neuposlechli Boha, Jabín je ovládl. Pak se ale Izraelité začali modlit k Bohu a Jabínova armáda byla nakonec poražena.

Když Sisaru porazili Izraelité, musel uprchnout a skryl se ve stanu Kénijce Chebera. Cheberova žena Jáel Sisaru uspala a pak mu vrazila do hlavy stanový kolík. Kénijci totiž vždy žili s Izraelity v míru, protože byli potomky Mojžíšova tchána Jitra.

Akíš (*Odkaz: 1S 21,27-29*)

Když byl David na útěku před Saulem, ukryl se u Akíše, pelištejského krále, ve městě Gat. Akíš získal k Davidovi důvěru a dosadil ho do své osobní stráže. Daroval Davidovi i muže a město, kde pak David žil. Přesto ale později nechtěl s Akíšem bojovat proti Izraelitům a začal plenit pelištejská města.

Agag (*Odkaz: 1S 15*)

Protože Amálekovci bojovali proti Izraelitům, když odešli z Egypta, Bůh řekl králi Saulovi, aby všechny Amálekovce vyhubil. Samuel se ale rozzlobil na Saula za to, že nechal naživu krále Agaga. Samuel pak Agaga zabil, přičemž říkal: „Jako tvůj meč zbavoval ženy dětí, tak ať je tvá matka bezdětná nad jiné ženy.“

Chíram (*Odkaz: 2S 5, 1Kr 5,9*)

Chíram byl týrským králem v době vlády Davida a Šalomouna. Oběma pomáhal – Davidovi dodával materiál na stavbu paláce a později i Šalomounovi na stavbu jeruzalémského chrámu.

Jako výraz díků Šalomoun Chíramovi daroval dvacet svých vesnic.

Naamán (*Odkaz: 2Kr 5, L 4*)

Naamán trpěl leprou, ale i přesto byl velitelem syrské armády. Izraelská otrokyně, která byla zajata syrskou hlídkou, pověděla Naamánově ženě o léčivých schopnostech izraelského proroka Eliáše. Naamán se za ním tedy vydal do Izraele. Eliáš doporučil, aby se sedmkrát omyl v řece Jordánu.

Naamán se úplně uzdravil a měl takovou radost, že začal uctívat izraelského Boha, místo bohů Syřanů.

Otníel (*Odkaz: Joz 15, Sd 1,3*)

Když přišli Izraelité do zaslíbené země, vládli jim soudci – byli to většinou válečníci a mocní vládcí. Poté, co se zpronevěřili Bohu, vydal je Bůh pod nadvládu nepřítele. Kniha soudců popisuje, jak se Izraelité káli a jak jim Bůh seslal soudce, aby je zachránil.

Prvním soudcem byl Otníel. Brzy po příchodu do Kenaanu začali Izraelité uctívat kenaanské bohy. Proto Bůh poslal syrského krále Kúšana Rišátajímského, aby jim po dobu osmi let panoval. Hned, jakmile se Izraelité začali kát a prosit Boha o osvobození, Bůh přiměl Otníela k tomu, aby svolal armádu a Syřany porazil.

Otníel pak vládl Izraeli čtyřicet let až do doby, kdy zemřel.

Ehúd (*Odkaz: Sd 3,4*)

Ehúd byl benjamínský soudce v době, kdy Bůh dopustil, aby moábský král Eglón vpadl do země. Po letech nešťastné vlády šel Ehúd zaplatit králi Eglónovi daně a pod plášť si ukryl meč. Ehúd byl levák a tak Eglón nic netušil, když Ehúd sáhl levicí pod plášť a vytáhl meč. Ehúd krále zabil, porazil ostatní Moábce a vládl v míru po mnoho dalších let.

Šamgar (*Odkaz: Sd 3,5*)

Šamgar vládl po Ehúdovi. Za jeho vlády upadl Izrael pod nadvládu kenaanského krále Jabína a Pelištejců. Časy byly tak zlé, že Izraelité přestali používat hlavní cesty, aby se vyhnuli zlodějům. Šamgar sice zabil šest set Pelištejců bodcem na pohánění dobytka, ale Jabína nic nezastavilo.

Debóra (*Odkaz: Sd 4,5*)

Jabín vládl v Izraeli dvacet let. Když už to Izraelité nemohli déle snášet, modlili se k Bohu, který promluvil k soudkyni Debóře. Ta poručila Bárakovi, aby proti Jabínovi postavil armádu, ve které budou i muži ze severních kmenů Neftalíova a Zabulónova.

Bárak to ale nechtěl udělat, pokud s ním Debóra nepůjde. Po bitvě zazpívala Debóra svou známou píseň vítězství.

Mgr. Ing. René Herman

Ministranti II

Liturgické předměty I

Kalich použil Pán Ježíš při Poslední večeři, kdy poprvé v dějinách lidstva proměňoval víno ve svou krev. Každý kalich má tři části: pohár, prsteneček a nohu.

Patena se používá od nejstarších dob. Rozeznáváme tři druhy: 1. patena mešní (patří ke kalichu), 2. patena konsekrační (miska polokulovitěho tvaru s podstavcem), 3. patena ke svatému přijímání (slouží k zachycení úlomků sv. hostie při podávání)

Palla původně vznikla ze zadní části korporálu, který se přehnul přes kalich a tak chránil Krev Páně v kalichu. Teprve od pozdního středověku se stala samostatnou součástí výbavy kalicha. Je ze lněného plátna a vyztužena lepenkou čtvercovitého tvaru.

Purifikatorium je šátek podélněho tvaru, který slouží k očištění kalicha nebo pateny.

Korporál je naškrobená lněná čtvercová látka, která se skládá tak, aby z ní nemohly vypadnout případné částičky svatých hostií. Podkládá se při mši svaté pod kalich a další nádoby, ve kterých je Tělo nebo Krev Krista.

Lavabo je bílá lněná utěrka, kterou bývají přikryty konvičky a která slouží rovněž k otření prstů kněze po umytí.

Konvičky jsou skleněné nádoby, v nichž se přináší k oltáři víno a voda. Jsou připraveny na abaku nebo se přinášejí v obětním průvodu.

Ciborium se podobá kalichu, je však opatřeno víčkem a slouží k uchování svatých hostií ve svatostánku, případně se používá při podávání sv. přijímání.

Monstrance je bohatě zdobená schránka, v jejímž středu bývá umístěna velká hostie (Nejsvětější svátost). Z okolí tohoto středu často vybíhají paprsky (slunce našeho života). Monstrance se užívá k výstavě Nejsvětější svátosti (adorace) nebo při průvodech (slavnost Těla a Krve Páně).

Pyxida slouží k uchování velké hostie ve svatostánku, pokud se tam monstrance pro svou velikost nevejde.

Kadidelnice je kovová nádoba na uhlí, do které se sype kadidlo. Visí na řetízích a používá se při slavných mších a svátostném požehnání.

Lodka je kovová nádobka se lžičkou, která obsahuje kadidlo.

Aspergil je kropáč, kterým se kropí lid nebo předměty, které kněz svěťí.

Velum je čtvercová rouška, kterou se přikrývá kalich nebo ciborium. Rozeznáváme proto velum kalichové, ciboriové, ale také velum k požehnání. Kalichové velum je ve stejné liturgické barvě jako ornát kněze (podle liturgické doby nebo památky).

Paškál je velká svíce umístěná většinou u křtitelnice. Každý rok o velikonicích na Bílou sobotu se svěťí nová. Připomíná nám vzkříšeného Pána Ježíše. Je ozdobena křížem, letopočtem a prvním a posledním písmenem řecké abecedy: alfa a omega. Plamen paškálu připomíná, že Ježíš žije, kříž připomíná, že na kříži za nás umřel, letopočet pak znamená, že Ježíš s námi zůstává i tento rok. Písmena připomínají, že on chce být na začátku i na konci všeho, co děláme.

Kropenka je nádobka, jež bývá zpravidla umístěna u vchodu do kostela. Je v ní svěcená voda, kterou se při příchodu do kostela žehnáme – připomíná nám náš vlastní křest.

Kříž bývá umístěný na oltáři nebo v jeho blízkosti a připomíná nám, že při každé mši svaté Pán Ježíš mezi námi zpřítomňuje svou oběť na kříži. Také nám připomíná, jak nás má Bůh rád.

Mgr. Ing. René Herman

Po stopách kartuziánské knihovny (1)

„Ukaž mi co čteš, já ti povím, jaký jsi.“ Jistě jste podobnou větu již někde zaslechli. Pánové Werich s Horníčkem ve svých klaunských výstupech před oponou použili v době totality mírně upravené torzení: „Ukaž mi co čteš, abych věděl, o čem se spolu nemáme bavit.“ V obou větách se ukrývá hluboká pravda. Co tedy čtete? Čtete kromě novin a reklamních tiskovin ještě něco jiného? Co duchovní četba? Jak můra ke světlu je dnešní člověk lákán televizní obrazovkou a pokud snad náhodou vezme do ruky něco potišťeného, pak nejraději hodně barevné obrázkové časopisy. A tak navzdory tomuto trendu bych vás dnes chtěl pozvat na návštěvu dvou knihoven.

Nejprve stručně o naší farní knihovně. Od pana Stanislava Synka, který se o farní knihovnu stará, jsem získal několik zajímavých informací. Knihovna má

v současné době 4125 svazků a 185 čtenářů. Knížky jsou přehledně roztříděné podle oborů: Písmo svaté a literatura o Písmu, teologie a filozofie, jiná náboženství a sekty, duchovní život, životopisy, dějiny a umění, psychologie a pedagogika, literatura pro děti, hudba, poezie a beletrie, cizojazyčná literatura. Knihovna půjčuje také audiokazety. Pan Synek, jako učitel informatiky i jako náš knihovník, velice oceňuje počítačový program, jehož autory jsou naši farníci, bratři Zdeněk a Vojtěch Řehákoví. Program umožňuje získat přehled o výpůjčkách i o knihovním fondu. Knížky se půjčují zdarma v neděli mezi ranními mšemi (tedy přibližně od 8.40 do 9.20).

Druhou knihovnou, kterou spolu navštívíme, je knihovna královopolské kartouzy. Tato naše exkurze bude pouze „virtuální“, protože knihovna zanikla při zrušení kláštera. Je známé, že otcové kartuziáni naplňovali život nejen odříkáním, modlitbou, rozjímáním, duchovní četbou a účastí na bohoslužbách ve dne i ve vyhrazených nočních hodinách, ale věnovali se také manuální práci na zahradě nebo v dílně a práci duševní, studiu, opisování a psaní knih. Proto každý mnich dostával kromě náradí, nástrojů a šatstva i psací potřeby. Kartuziáni byli daleko vzdělanější než žebravé řády. Snad nejznámějším literárně činným kartuziánem u nás je Mistr Štěpán († 27. 7. 1421), první převor kartouzy „Údolí Josafat“ v Dolanech u Olomouce [1]. Ve svých spisech vystupuje velice rozhodně proti učení svého současníka Mistra Jana Husa a je proto nazýván „kladivem husitů“. Osobnost Štěpána z Dolan by si zasloužila samostatný článek. Pro nás bude jistě zajímavé, že dolanská kartouza udržovala úzké kontakty s kartouzou královopolskou. R. 1415 uzavřel dolanský převor Štěpán duchovní sbratření se šestým převorem královopolské kartouzy Mikulášem [2].

Můžeme tedy předpokládat, že i královopolská kartouza usilovala po staletí své existence o vybudování dobré knihovny. První zmínka o této knihovně je z roku 1378. Dovídáme se, že Jan Czapfel, kaplan při farním kostele sv. Jakuba, daroval klášteru převážnou část své knihovny (kromě rukopisů, které již dříve daroval farní knihovně u sv. Jakuba v Brně) s podmínkou, že mu bude v klášteře až do smrti dopřán útulek s celým zaopatřením. Kartouza si vyžádala svolení svého centra v La Grande Chartreuse ve Francii a dar včetně podmínky přijala [2]. Některé z těchto rukopisů se zachovaly dodnes [3].

Druhá zmínka o knihovně je ve sbírce gubernálního sekretáře Jana Petra Cerroniho (sbírka I.). Poslední převor kláštera Athanasius Gottfrid (Bohumír), velký milovník umění a vědy, získal 30. 11. 1771 za 1400 zlatých krásnou a bohatou knihovnu po zemřelém faráři u sv. Jakuba Josefu Fridrichovi († 22. 8. 1771) [2, 3]. Klášterní knihovna byla tak značně rozšířena a podle Žáka [2] prý v té době čítala 2084 svazků bez rukopisů a antikvit.

Ale jen pouhých deset let se mohli královopolští kartuziáni těšit ze své knihovny. Jako mnoho jiných klášterů „jež žádných škol neb nemocnic nevydržují, nebo jejichž členové nezastávají úřad kazatelský a kněžský, anebo nevynikají studiemi“ byla královopolská kartouza zrušena dne 18. 1. 1782 na základě dekretu císaře Josefa II. ze dne 12. 1. 1782. Karel Žák [2] popisuje konec klášterních knihoven takto: „Drahocenné rukopisy ze vzácných knihoven klášterních prodávaly se po librách na sýr; tisky byly za babku prodávány; plný vůz knih z klášterních knihoven prodával se za 1 nebo 2 zlaté. Van Swieten, přednosta dvorní studijní komise, přikázal všechny knihy, které, jak pravil, „... obrazotvorností a přepychu učenců slouží a stará vydání knih z XV. století a co toho více jest, odstraniti a zničiti, poněvadž toto všecko pro universitní knihovnu velmi pochybné ceny jest. . .“. Stoupy potom pilně pracovaly na stlučení a zničení toho, co Gottfried van Swieten „přepychem učenců“ jmenoval. A když nejvyšší kancléř proti tomu povstal, tvrdě, že takové barbarství s vůlí císařovou se nesrovnává, odpověděl van Swieten: „Ono zničení knih stoupami a prodej makulatury týká se pouze knih theologických a zde není třeba nijaké ztráty se obávati.“ Takový osud stihl také vzácnou kartouzskou knihovnu i archiv. Část knihovny byla převezena do Vídně. Archiv byl rozkraden ještě v Brně. Mnoho čísel dostalo se do klášterní knihovny rajhradské, něco do zemského archivu v Brně a něco do Františkova muzea v Brně, odkud však rukopisy byly r. 1900 přeloženy rovněž do zemského archivu pod zvláštní signaturu FM. Valná část, bohužel, je neznámá.“ Tolik Karel Žák.

„Ukaž mi co čteš, a já ti povím, jaký jsi.“ Znamená to tedy, že už se nikdy nedozvíme, jaká díla měli ve své knihovně bílí mniši – otcové kartuziáni, kteří žili ve zdech královopolské kartouzy? Že nám navždy bude chybět jeden z důležitých klíčů k poznání, jací byli tito naši předchůdci? My jsme cestu po stopách kartuziánské knihovny nevzdali a když budete trpěliví, příště se dočtete o výsledcích našeho hledání. . .

Zdeněk Winkler

Použitá literatura:

[1] Híkl, Rudolf: Štěpán z Dolan. Práce odboru společenských věd Vlastivědného ústavu v Olomouci č.12. Olomouc 1966.

[2] Žák, Karel: Dějiny kartouze královopolské. Nové Město na Mor. 1929.

[3] Zaoral, Prokop.: Knihovna zrušeného kartuziánského kláštera v Králově Poli a její rukopisy. Studie k dějinám knihoven moravských zrušených klášterů I. Studie o rukopisech XII, Praha 1973.

Z čeho mám radost

„Takhle podchycenou věřící mládež bych si přál mít u nás v Žabovřeskách,“ povzdechl si otec Petr Baran, ředitel Salesiánského střediska mládeže, který vedl duchovní cvičení pro naše biřmovance letos o Velikonocích v Jámách u Žďáru nad Sázavou. Exercicie byly jedním z vrcholů dvouleté přípravy na svátost biřmování, kterou v pátek 28. května při večerní mši svaté přijme 33 našich biřmovanců z rukou kanovníka brněnské kapituly a děkana brněnského P. Václava Slouka.

Co vše předcházelo? Poctivá dvouletá příprava, vedená otcem Josefem, při níž biřmovanci obnovili svoje znalosti pravd víry a snažili se o prohloubení a zniternění duchovního života. Duchovní cvičení v Jámách, kde naši mladí spojili prožívání velikonočních událostí s přípravou na první generální svátost smíření. Měla jsem štěstí být „při tom“, i když v Jámách jsem vyměnila roli katechetky za roli kuchařky, a tak bych se chtěla podělit se všemi o radost, kterou mám z našich biřmovanců, z toho jaké krásné společenství vytvořili a poděkovat všem, kdo se jakýmkoli způsobem podíleli na této přípravě: hlavně otci Josefovi, otci Petrovi, ale též maminkám a babičkám, které napekly na duchovní cvičení výborné mazance a zákusky a přispěly tak ke sváteční atmosféře.

Vratme se však ještě k tématu mládež v naší farnosti všeobecně. Za ta léta, co pracuji s dětmi a mládeží, mi skoro připadá, jako bych začínala vidět první plody: aktivní a nadšené mladé lidi, kteří jsou schopni sami zorganizovat farní den, vydávat Kropoláček, zapojovat se do brigád, skvěle spolupracovat při vedení táborů, dvakrát zlikvidovat povodeň v kostele, ale také vést adorace a májové pobožnosti, zpívat a hrát na dětských mších sv. a modlit se společně každý týden ve svém společenství. (Určitě jsem na něco ještě zapomněla).

Základ výchovy takové mládeže je jistě v kvalitních křesťanských rodinách, ale přispívá k ní též dobře fungující a spolupracující farnost: od duchovního vedení, přes katechetky a katechety, vedoucí a spolupracovníky táborů a jiných akcí pro děti a mládež až k těm, kteří se modlí a obětují svoje utrpení na tento úmysl.

Závěrem mi dovoluňte pozvat vás všechny k modlitbě novény k Duchu Svatému, kterou vrcholí příprava biřmovanců. Budeme se scházet v kostele od středy 19. května do čtvrtka 27. května. V neděli a v pátek v 19.30, v ostatní dny v 19.00 hodin.

Eva Trtková

Návštěva Anselma Grüna v Brně

Ve dnech 11.–13. června navštíví Brno známý autor knih o křesťánské spiritualitě Anselm Grün. Setkání s Anselmem Grünem v Brně pořádá Karmitánské nakladatelství Kostelní Vydří a Pastorační středisko Biskupství brněnského s tímto programem:

Pátek 11. 6. ve 20 hodin:

Člověk v Božích očích – veřejná přednáška
(aula Biskupského gymnázia, Brno, Barvičova 85)

Sobota 12. 6. od 9 hodin:

Modlitba v současném světě
– celodenní rekolekce zakončená mší svatou v 16.00
(aula Biskupského gymnázia Brno, Barvičova 85)
Zájemcům o účast se doporučuje přijít včas a zúčastnit se celého programu.

Neděle 13. 6. v 9.30 hodin:

Mše svatá s promluvou Anselma Grüna
(kostel sv. Jakuba v Brně, Jakubské náměstí)

Neděle 13. 6. v 10.45 hodin:

Autogramiáda Anselma Grüna
v knihkupectví Cesta (naproti kostelu sv. Jakuba)

Další informace budou zveřejněny na <http://www.kna.cz>
a na <http://www.biskupstvi.cz/pastorace>.